Ч. 66. Середа 5 цьвітня (23 марта) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині но полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Критичний день для Угорщини. — Справа марокканьска. — Подїї в Росиї і російско-японьска війна.

На порядку дневнім вчерашного засїданя палати послів стояла важна в теперішну пору справа вибору нової комісиї угодової, званої комісиєю Дершати, котра має ся заняти розслїдженєм відносин Угорщини до Австриї. По виборі тої комісиї мала слїдувати дальша дебата над законом о районованю бураків цукрових. В справі сїй вели ся якісь переговори межи продуцентами а фабрикантами, але розбили ся. Ще перед самим засїданєм мала відбути ся нарада заступників продуцентів і фабрикантів цукру. Говорено, що фабриканти кладуть тепер велику вагу на зміну карних постанов, які містять ся в проєктї закона. Як стоїть ся справа, не маємо ще доси відомости.

Зачувати, що ческий сойм буде скликаний на 17 с. м. Розходить ся головно о то, щоби спонукати нїмецких послів до залишеня обструкциї в соймі. Нїмцї ставлять такі услівя: Щоби на теперішній сесиї не порушувано нїяких таких справ, котрі містили би в собі нарушенє нїмецких інтересів; щоби правительство предложило соймови проєкт закона, котрий мав би залагодити спори, а найважнїйше услівє єсть то, щоби нїмецкій народности в Чехиї признано в краєвій службі участь відповідаючу числу нїмецкого населеня і висотї оплачуваних податків.

День 4-го цьвітня треба уважати за критичний для Угорщини. Сего дня збирає ся нова угорска палата послів на перше засїданє, а збирає ся, так сказати би, під командою Кошута і під окликом безвзглядної опозициї аж до осягненя тої остаточної цїли, котра би Мадярів могла зробити так независимими, що они могли би не лиш зовсім свобідно і безвзглядно мадяризувати всї иньші народности на Угорщинї, але ще й диктувати права Австриї. Ледви чи до сего прийде, бо як корона так і австрийскі народи без взгляду на національність готові ставити опір мадярским забаганкам. Кошут і єго партия не хотять зробити нїяких уступок і допустити до утвореня нового кабінету, отже нема иншої ради як розвязати теперішний парлямент і розписати нові вибори. Здає ся, що так і буде, але ще перед тим відбуде ся мабуть кілька засїдань теперішної палати послів. На нинїшнім засїданю має бути установлена проґрама робіт; на другім засїданю предложить Кошут уневажненє закона з дня 18 падолиста мин. р. в справі реґуляміну палати, а відтак буде ухвалена адреса до Цїсаря з всїма тими жаданями, які ставить опозиция і з просьбою о як найскорше утворенє нового кабінету на основі проґрами висказаної в адресї.

Гостина нїмецкого цїсаря в Танґері а ще більше єго промова до посланника марокканьского султана наробила великої сензациї в цїлім політичнім сьвітї і справа Марокканьска зачинає нинї грати на заходї мало що не таку ролю як хіньска справа на далекім Вcходї, з тою лиш ріжницею, що тут нїмецкий цїсар станув по сторонї султана і немов виповів війну Франциї та сполученим з нею державам, що поволеньки хотїли подїлити Марокко між себе, не запросивши до тої цивілізацийної роботи також і Нїмців. Цїсар Вільгельм зімстив ся за то, проголосивши марокканьского султана независимим монархом, а єго державу независимою, очевидно від Франциї. В нїмецкім посольстві сказав цїсар Вільгельм ще раз до Абдель Малека, що єго гостина в Танґері має на цїли заманїфестованє єго рішеня, щоби зробити все, що можна, аби забезпечити нїмецкі інтереси в Марокку. Він возьме ся до найвідповіднїйших средств, щоби спільно з султаном, котрого уважає за зовсім независимого монарха, ту цїль осягнути. Цїсар закінчив свою промову заміткою, що при реформах, які думає султтан завести, треба поступати з великою мудростию і шанувати також релїгійні чувства населеня, щоби уникнути заворушень.— Річ очевидна, що тї слова цїсаря мусїли викликати у султана і єго правительства надію, що Марокко може знайти велику опору в своїх відносинах до Анґлії і Франциї. Тому, зда-

---

6)

МАЛЬВА.

(З російского — Максима Ґоркого).

(Дальше).

— Відбивай! — приказував Серьожка, сходячи з човна. — Їдьте... я лишу ся тут. Уважати, сїти кидати широко, щоби не попутали ся! А кидати їх плазом... не вязати петель!... Рушайте!

Човен зіпхали в воду, рибаки повскакували до него, взяли за весла і піднесли їх високо, готові вдарити по водї.

— Раз!

Весла всї рівночасно бризнули у филях і човен помчав ся наперед, на широку рівнину осьвіченої води.

— Два! — командував керманич і як лаби великої черепахи піднялись весла.... — Раз!... Два!...

На березї лишило ся пять мужчин: Серьожка, Василь і ще три. Один з них простягнув ся на пісок і сказав:

— Пересплю ся трохи!...

Два иньші пішли за єго приміром і на піску простягнули ся три тїла в брудних лахманах.

— Чому ти не був в недїлю? — спитав Василь Серьожку, идучи з ним до буди.

— Не можна було...

— Ти був пяний?

— Нї. Я слїдив за твоїм сином і Мальвою... — відповів Серьожка спокійно.

— Також не мав иншої роботи! — криво усьміхнув ся Василь. — Або они малі дїти?

— Ще гірше; він дурний, она дурна...

— Мальва дурна? — спитав Василь і єго очи блиснули гнївно.

— Так...

— Від коли?

— Все була. В неї, Василю, душа не відповідна до тїла... розумієш?

— Та розумію... в неї підла душа!

— Підла! Ех, ви землеїди тупоумні! З житя нїчогісїнько не розумієте! Вам коби лиш гарна була баба, а про характер вам байдуже... А прецінь в характері суть чоловіка... Без характеру баба як хлїб без соли... Чи тебе може вдоволити балалайка без струн? Дурна худобо!

— Диви, до чого ти вчера допив ся! — вколов єго Василь.

Він мав велику охоту спитати, де і як Серьожка бачив вчера Якова і Мальву, але соромив ся.

Коли оба сїли в будї, налив Серьожцї повну склянку горівки, в надії, що по такій порциї Серьожка зараз упє ся і сам, без питаня, розкаже єму всьо.

Але Серьожка випив, закректав і весь прояснївши, сїв при входї буди та став протягати ся і позїхати.

— Немов огню чоловік напив ся.... — сказав він.

— Але й вмієш пити! — кивнув той рудою головою, витер долонею мокрі вуса і заговорив заохочуючим, бадьорним голосом:

— Василю, брате! Я всьо роблю швидко і отверто! Без викрутів, просто з моста тай конець! А куди попадеш, всьо одно! З землї нікуди не зіскочиш, хиба упадеш назад на землю!

— Ти хотїв на Кавказ іти? — спитав Василь, наближаючись осторожно до своєї цїли.

— Піду, коли захочу. А як раз захочу, так піду просто — раз, два! — і конець! Або стане, як я хочу, або синяка набю на чолї... Зовсім просто!

— Ще й як! Немов без голови живеш! Серьожка глумливо глянув на Василя.

— Але ти розумний! Кілько разів тебе парили в громадскім урядї?

Василь подивив ся на него і замовчав.

— Мабуть частенько! Але то добре, що наше начальство перегоняє різками розум із заду на перед! Ей ти! Що ти можеш порадити із своїм розумом? І до чого ти з ним здалий? Та й що ти годен ним видумати? — Ну, отже! Я саджу просто без голови і конець! І певно зайду дальше від тебе...

— Може! — сьміяв ся Василь. — Так і до Сибіру зайдеш.

єсь, не противна і Іспанія, котра здавен давна робить собі більші права до Марокка як Анґлія і Франция, а котру анґлійско-французска угода зсунула на другорядне місце.

Революцийним рухам в Росиї не видко кінця. В Петербурзї арештовано 12 осіб належачих до российских революціоністів, з котрих два були перебрані за візників а один за послугача; сей послїдний ставив опір і стріляв, але не зранив нікого. Між арештованими є дві женщини, з котрих одна називає ся Івановска а друга Леонтиєва. У сеї послїдної знайдено склад материялів вибухових. З мужчин знані лиш два по імени: Савінков і Бареков; імена прочих не знані. В Лодзї кинено оногди бомбу на комісаря поліциї, котрого тяжко покалічило. Вибух був так сильний, що в сусїдних домах висадило вікна. Поліциян зранив виновника шаблею а відтак арештував. В Саратові відбував ся оногди в тамошнім театрі виклад о холєрі а в сали було около 2000 осіб. По викладї якийсь адвокат хотів промавляти о справах політичних, але полиция не хотїла на то позволити і завізвала войско. Заким войско прийшло, розкинено в сали революцийні відозви і виголошено кілька революцийних бесїд. Відтак публика почала розходитись і машерувала улицями, сьпіваючи марсилїянку. Войско заступило їй дорогу а тоді з посеред публики стрілено 5 разів з револьвера, але не зранено нікого. Арештовано 30 осіб, при котрих знайдено революцийні відозви.

З поля війни все ще нема ніяких важнійших вістий; зачувати лиш, що Японцї по довшім відпочинку розпочали знов погоню за Росиянами. З Токіо доносять урядово: Часть япаньского войска коло Каіюан виперла Росиян з Менгуанго і заняла то село дня 31 марта; виперто Росиян також з вижин на півночи від міста. В иньших сторонах не стало ся нічо важного. Подібно доносить і телеграма ґен. Лїневича з дня 2 с. м., котра каже, що в положеню армії нічо не змінило ся.

Новинки.

Львів, дня 4-го цьвітня 1905.

— **Є. Е. п. Президент** вишого суду кравого др. Александер Тхоржпицкий повернув з візитациї стрийского суду і обійняв урядоване.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“** уділило на підставі ухвали ради надзираючої — подібно як минувших лїт — суму 3000 К на добродїйні цїли, а то: на запомоги для церквей 1000 К до роздїлу через товариства сьв. Петра (львівскій епархії 400 К, перемискій і станиславівскій по 300 К), для 3 товариств взаїмної помочи дяків у Львові, Станиславові і Перемишли по 100 К, для шкільних помочий у Львові, Перемишли, Тернополи і Коломиї по 75 К, в Снятині, Самборі і Станиславові по 50 К, для бідної молодїжи (тов. Руслан) в руских гімназиї у Львові 100 К і товариству сьв. Кирила в Перемишли 40 К, для бурс товариства педагогічного у Львові і Коломиї по 100 К, в Станиславові 50 К, для бурси в Тернополи 80 К, в Ярославі 100 К, в Бродах 50 К, в Золочеві 50 К, для обох бурс в Новім Санчи по 50 К, бурси реміснпчої у Львові 60 К, бурси сьв. Івана Крестителя в Дрогобичи 40 К, для бурс селяньских в Стрию і Станиславові по 50 К, в Комарні і Сяноцї по 25 К, для рускої захоронки у Львові 60 К і в Станиславові 40 К, для народної лїчницї у Львові 80 К і для інститута дівочого СС. Василиянок 50 К — разом 3.000 К.

— **Як видумувати, то добре.** Berliner Tageblatt помістив в своїм числї з дня 1 цьвітня — очивидно як видумку — телеґраму з Нового Йорку о зрабованю з каси Сполучених Держав суми нї менше нї більше лише 286,000.000 долярів в сріблї і золотї. Каси стоять вправдї під охороною прила授ду, котрий, коли его дїткне ся, бє на тревогу і прикликує аж 1500 дозорців, поліциянтів і детективів; однако злочинцям удало ся той прилад знищити. Рабунку довершено, здаєть ся з порученя кількох мілїярдерів і приготовлювано его від двох лїт, при ужитю найновійших винаходів сучасної технїки. Добичи дожидала фльота зложена з 20 підводних суден, збудованих в Европі. Ту фльоту супроводило крім того 6 кружляків, а то 3 кольомбійскі і 3 чілїйскі, які минувшого року пропали без слїду, куплені мимо Росиєю. Цїлу північно-американьску фльоту змобілїзовано, аби она зловила рабівників. Розходить ся бо тут — кінчить телеграма — вже не лише о зрабовані мілїони, але о честь Сполучених Держав! З усїх видумок з нагоди дня 1 цьвітня, отся перевисшає хиба всї — коли не уявою, то хоч цифрами.

— **Продаж на рати.** Правдивою язвою теперішних часів суть всїлякі заграничні аґенти, котрі нахально находять людий по домах і урядових бюрах і майже насильно впихають ріжні річи заграничного виробу, як образи, книжки, бритви, годинники і біле, одїж і т. ин., а все яко найлїпший товар, мимо під дуже догідними услівями, на сплатні рати. Дехто нажене такого влїзливого аґента, але є богато таких, котрі дадуть ся намовити, замавляють товар і аж опісля одержавши его, пересьвідчують ся, що їх обманено. Наслїдком того суть численні процеси, котрі з правила кінчать ся програною покривдженого, бо умова, яку необачно підписали, не зважаючи найчастїйше в поспіси на єї круті місця, увільняє агента і фірму, яку той агент заступає, від всякої одвічальности. Особливо молоді люди, урядники, падуть звичайно жертвою намов мантїїв-аґентів. Аби не попадати в такі ланки, найлїпша рада не входити в ніякі переговори з агентами всїляких чужих фірм, тим більше, що ми у себе в краю дістанемо того всього, що розвозять і захвалюють такі агенти за таку саму а може і низшу цїну, а на кождий спосіб в лїпшім родї.

— **Тиф серед робітників зелїзничих.** З турчаньского повіта доносять: Серед робітників будови зелїзницї Львів-Самбір-Ужок вибух по угорскій сторонї пятнистий тиф. Тепер шпитьль в Волосяпцї переповнеои́, а крім того треба було устроїти ще два тимчасові шпиталї.

— **Самоубийства.** В суботу около 3-ої години по полудни відобрав собі житє вистрілом з револьвера в гостинници „Готель de Laus“ при ул. Личаківскій у Львові, Франц Вацек, адюнкт зелїзницї. Самоубийник полишив листи, з котрих показує ся, що позбавив себе житя з причини

— Ов, то страшно!

І Серьожка зареготав ся сердечно.

Він не був пяний, на перекір надїї Василя і се его лютило. Ще одну склянку ему дати було шкода, але як Серьожка був тверезий, тяжко було щось з него видобути... Та Серьожка сам его виручив.

— Чому ти не питаєш ся про Мальву?

— По що? — сказав Василь байдужно і здрігнув ся від якогось причутя.

— В недїлю єї тут не було, спитай ся бодай, що з нею за той час дїяло ся!

— Таких богато! — відповів Василь легковажно.

— Богато! Ей, ви дурні селюхи! Дати вам меду чи дохтю — вам всьо одно!

— А ти що, сватати прийшов? Я вже сам давно висватав єї.... — сказав глумливо Василь.

Серьожка глянув на него, помовчав хвильку і потім став поволи говорити, положивши ему руку на плече:

— Я всьо знаю.... і ніколи тобі не ставав в дорогу. Аж тепер той Яць, твій син.... Витріпай его, чуєш? Инакше я сам ребра ему порахую! Ти добрий хлопиця, хотяй дурний.... Я тобі в дорогу на ставав, памятай!

— Отже і ти також за нею? — спитав Василь глухо.

— Як би менї о неї ходило, я вас усїх зігнав би з дороги і конець! Але по що менї єї?

— То чого мішаєш ся сюди? — спитав Василь недовірчиво.

Серьожка здивував ся тим питанем. Він подивив ся на Василя великими очима і засьміяв ся.

— Чого я мішаю ся? Чорт знає, чого.... От баба з перцем.... подобає ся менї.... а може і жаль менї єї....

Василь дивив ся на него недовірчиво, але чув, що Серьожка лиш так щиро жартує, а на Мальву не має ніяких намірів. Але все таки сказав:

— Коби була дївчина невинна, то можна-б ще пожалїти, але так....

Серьожка мовчав і глядїв на човен, що далеко на мори звертав свій дзюб до берега, описуючи широку дугу. Єго червоне лице було таке добродушне і просте.

Василь успокоїв ся, дивлячись на него.

— Добре кажеш.... она пишна баба.... лише легкодушна! Якову я вже скажу.... Диви, який жовтодзюб!

— Він менї не подобає ся.... заносить селом.... а я того запаху не можу знести! — заявив Сергій.

— А він ласить ся до неї? — спитав Василь крізь зуби.

— Ще й як!

— Я ему покажу!

Далеко над морем загоріло небо від свитаня. Вже берег сонця виглядав понад золотисту воду. Крізь шум филь доніс ся з човна слабий крик:

— Веди-и!

— Вставайте, хлопцї! Гей! До сїтий! — закомандував Серьожка, зриваючись на ноги.

І швидко они всї пять витягали свій конець сїтий. До берега тягнув ся з води довгий шнур, а рибаки, зачіпаючи за него гаками, волїкли сїти на берег.

Другий конець сїтий вів до берега човен, посуваючи ся на филях, а его щогла перетинала воздух, холїтаючи ся в нїм з боку на бік.

Сонце величне і ярке піднимало ся над морем.

— Як побачиш Якова, то скажи, щоби завтра був у мене — попросив Василь.

— Добре.

Човен прибив до берега, а рибаки зіскочивши з него на пісок, тягли свій конець сїтий. Дві ґрупи наближали ся постепенно до себе, а по плавцї, скачучи на водї, утворили правильне колесо....

— — — — — — — — — — —

Пізним вечером того дня, коли робітники в рибарни вже повечеряли, Мальва втомлена і задумана сидїла на розбитім човнї, перевернені́м горі дном і дивила ся на море, сповите вже сумерком.

Там далеко блимав огонь і Мальва знала, що се палає ватра запалена Василем. Одинокий, немов заблудив у темній далечинї моря, огонь то спалахував, то пригасав, немов томлячись. І Мальва глядїла сумно на сю червону точку, що немов згубила ся в пустини і слабо тремтїла в безнастаннім, нікому не зрозумілім клекотї филь.

— Чого тут сидиш? — залунав голос Серьожки за єї плечима.

— А тобі що до того? — спитала она сухо, не глянувши на него.

— Я цікавий!

Він мовчки оглянув єї, виняв папіроску, закурив і сїв верхом на човен. Колиж замітив, що она не має охоти з ним розмовляти, сказав їй ласкавим тоном:

— Дивна ти баба: то утїкаєш від усїх, то мало не вїшаєш ся всїм на шию!

— Тобі певно нї! — відповіла она байдужно.

— Не менї, а Якову!

— Ти заздрісний?

— Гм... може би ми говорили отверто? — радив Серьожка, вдаривши єї по плечах. Она сидїла до него боком, так що він не бачив єї лиця, коли она відповіла коротко:

— Говори!

— Ти покинула Василя?

— А тобі по що знати?

— Так... з нудьги!

— Гніваю ся тепер на него.

грошевих клопотів. — З Болехова доносять: Жена тутешного капраля міскої поліциї Берковска в нападі божевільства допустила ся онегди в ночи самоубийства. Именно положила ся она на зелізничі шини і погибла під колесами над'їзджаючого поїзду. З мужем жила добре і в достатку.

— З королівского двора в Білгороді. Білгородский дневник „Опозиция", орґан ворожий убийникам династиї Обреновичів, доносить про великий скандал, який лучив ся на послідним двірскім балю в Білгороді. На сей баль запрошено всіх представителів чужих держав в Білгороді. Они прирекли прийти на баль з тим пересьвідченєм, що на нім не буде нікого з провідників заговору против короля Александра і королевої Драґи. Тимчасом стало ся инакше. Вправді підчас вечері они не стикали ся безпосередно з заговірниками, між якими був також Машін, але не можна було сего обминути підчас танців в балевій салі і довело до скандалу. При одній з котильонових фіґур панове, зібрані по одній стороні салі, мали подати руки панам, що стояли по противній стороні. Підчас того один з заступників европейских держав побачив, що мусів би подати руку убийникови. Аби до того не дійшло, він в тій хвили вийшов з балевої салї, а за ним забрали ся прочі дипльомати. Настала коротка немила перерва, а король Петро, котрий то замітив, поблід. В ряди танцюючих на місце дипльоматів скочило сейчас кількох молодих людий, а дипльомати пересиділи весь час танців в бічній сали.

— Пожар театру. В часї представленя в театрі Шікішіма в Токіо запалили ся декорациї на сцені від штучних огнів. Публика почала утїкати і тиснути ся до дверий. В японьских театрах є звичай, що не платить ся при вступі до театру, але аж при виході. Колиж почало горіти, директор з обави, аби не пропали єго гроші, казав замкнути всі двері. Але товпа силоміць виломала двері і утїкла.

— Із Старого Самбора пишуть: В Лїнині великій, старосамбірского повіта, повісив ся дня 14 марта 60-лїтний господар. Причиною самоубийства було поведенє єго синів, з котрих один запиває ся, а другий допустив ся в Америцї крадежи.

† Помер Михайло Волошиньский, бувший довголїтний бурмістр Каньчуги і член повітової ради, отець крилошанина перемискої капітули о. Кароля Волошиньского, в 85-ім році житя.

Всячина.

— Самодержавіє в Росиї представляє не лиш політичну, але й економічну систему, а се поясняє нам, для чого так трудно, щоби в Росиї настала якась зміна, не вже в дусї конституцийнім, але хоч би лиш в якімсь зреформованім самодержавію. Економічні відносини представляють найбільшу трудність, котру можна зрозуміти найліпше із слїдуючих фактів: Сам цар має більше як 100 замків і палат, в котрих веде ся така господарка, як би там був сам цар, хоч він до многих з них нїколи в своїм житю не приїздить. В тих замках і палатах робить службу 32.000 слуг, котрих удержанє коштує річно 20 міліонів корон. До царскої родини належить лиш самих великих князів 33, котрі від хвилї уродженя аж до самої смерти дістають правом свого роду по 2,400.000 корон, або разом майже 80 міліонів корон річно. Всї тоті великі князі мають разом тілько посїлости ґрунтової, що она займає майже сорокову часть всеї землї европейскої Росиї, а крім того мають ще 325 палат, в котрих разом єсть 22.000 служби. Крім того всі тоті великі князі мають ще й всілякі окремі права; їх не можна н. пр. до суду позивати, анї покликувати на сьвідків в процесах. Коли би хтось хотів позивати такого великого князя яко на сьвідка, то мусить окрема комісия, зложена з урядників судових, іти до єго помешканя і там переслухувати єго. Великий князь на доказ правди свого зізнаня не потребує складати присяги, лиш ставить свій підпис під протокол.

Телеґрами.

Відень 4 цьвітня. Міністер скарбу обнизив цїну соли для худоби о 1 корону на 100 кільоґрамах і цїну каменя до лизаня при вазї 5 клґ., після законної цїни соли для худоби 6 корон за 100 кґ. з додатком 2 кор. за витисканє.

Будапешт 4 цьвітня. Цїсар виїде завтра (в середу) з Будапешту. Ходить непотверджена доси чутка, що новий кабінет, котрого утворенє однак ще далеке, стане під проводом Андрашого і Кошута.

Будапешт 4 цьвітня. Партия народна і т. зв. „нова" партия приняли ухвалу управляючого комітету і згодили ся на відроченє палати.

Брест 4 цьвітня. Тутешний анґлїйский консуль заявив, що анґлїйска ескадра, зложена з 8 панцирників і двох кружляків, приїде тут в першій половині липня.

Париж 4 цьвітня. Часописи доносять, що завдяки заходам міністра справ внутрішних відбуде ся з'їзд анґлїйского короля Едварда з презідентом Любетом близько Парижа з нагоди подорожи короля до Марсилії.

Петербург 4 цьвітня. Росийский дипльоматичний аґент в Софії іменований надзвичайним послом і міністром з повною властию.

Білград 4 цьвітня. Наслїдник сербского престола Юрий, котрий в супроводі професора Петровича вибрав ся був на прогульку на остров, зранив в наслїдок нещасливої пригоди в голову якогось молодого Македонця. Рана єсть тяжка. Близших вістий о сїй пригоді поки що нема.

Варшава 4 цьвітня. Якийсь незнакомий чоловік стрілив вчера вечером на ул. Дикій до ревірового і зранив єго легко. Виновник утїк. Пізнїйше на ул. Вольскій напав хтось на міского поліциянта і пробив єго ножем близько серця. Рана єсть тяжка.

Джібутті 4 цьвітня. Ескадра адмірала Небоґатова, зложена з 6 кораблїв воєнних і 1 шпитального, доїзджає до Джібутті.

— За що?

— Набив мене!...

— Справдї? Хто? Такий... тьфу! І ти далась?

Серьожку здивувала ся звістка. Він заглядав з боку в єї лице і глумливо цмокав губами.

— Як би я хотїла, то би не дала ся! — відповіла живо.

— Чомуж ти не боронила ся?

— Не хотїла.

— Видко дуже любиш сивого кота! — сказав насьмішливо Серьожка і дмухнув димом з папіроски їй в лице. — Гарно діє ся! А я гадав, що ти не з таких...

— Нїкого з вас не люблю! — сказала знов рівнодушно і обігнала ся рукою від диму.

— Ти менї то скажеш?

— Таки так! — сказала, а по єї голосї Серьожка пізнав, що она не мала причини брехати.

— Колиж єго не любиш, то чому позваляєш себе бити? — спитав поважно.

— Або я знаю? Чого ти хочеш від мене?

— Дивно!... — сказав Серьожка і похитав головою.

І они обоє довго мовчали.

Западала ніч. Хмари кидали на море тїни, поволи сунучись по небі. Хвилї гомонїли.

Огонь у Василя на насипі погас, але Мальва все ще дивила ся туди. Серьожка глядів на неї.

— Слухай! — сказав він. — Чи ти властиво знаєш, чого тобі треба?

— Коби я знала! — відповіла, зітхаючи глубоко.

— Отже ти не знаєш? Се не добре! — сказав Серьожка рішучо.

— Я все чогось хочу! — говорила Мальва задумчиво. — Але чого — не знаю! Часом сїла би на човен і на море! Далеко, геть далеко! Щоби нїколи більше не бачити людий! А часом я всїм закрутила би голову, нехай би крутили ся довкола мене, тодї я дивила би ся на них і сьміяла ся. То знов жаль менї всїх, а найбільше себе самої! Тодї я поубивала би всїх! І себе саму... в страшний спосіб.... Раз менї сумно, раз весело, а люди всї якісь немов з дерева.

— Нарід гнилий — згодив ся Серьожка тихо. — Я все дивлю ся на тебе і бачу: не кітка ти, нї птиця, анї риба... а зі всього є щось в тобі.... До инших баб ти не подібна.

— За те слава Богу! — усьміхнула ся Мальва.

Ізза піскових горбів, на лїво від них, показав ся місяць, обливаючи їх постати і море сріблом свого сьвітла. Великий і лагідний плив він до гори по синїм небосклонї, а яркі зьвізди блїдли і гасли в єго спокійним, задумчивім сьвітлї.

— Ти за богато думаєш, от що! — сказав Серґій з переконанєм і відкинув папіроску. — А хто за богато думає, тому житє стає тягарем. Треба все довкола чогось крутити ся і клопотатись, треба жити... доторкати ся житя частїйше, щоби не скисло... Треба кидатись сюди й туди, поки є сила.... Тодї й жити весело....

Мальва сьміяла ся.

— А... знаєш?... — сказала — менї часом здаєсь, що як би підпалити барак в ночи, тодї була би метушня, житє.

— Ще й яке! — закликав з одушевленєм Серьожка.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).